

samme, som vi fik indført i 1903, og de fleste af de nye Bestemmelser, som ere i dette Lovforslag, bleve i Fjor vedtagne gentagne Gange. Saaledes blev Forslaget om, at Præsten ikke skal være født Formand i Menighedsraadet, vedtaget her i Tinget i Fjor, Forslaget om, at Kirkeinspektionerne ikke længere skulle have umiddelbart Tiltræde til Menighedsraadet, blev ligeledes vedtaget her i Fjor, og Forslaget om, at Menighedsraadet skal høres i Tilfælde af Præstledighed, er ogsaa vedtaget i Fjor. Det er altsaa Bestemmelser, som slet ikke ere nye for dette Ting. Af nye Bestemmelser, som findes heri, tror jeg ikke, der er nogen, som vil volde Vanskelighed for de Medlemmer, der tidligere have stemt for Lovforslaget om Menighedsraad. Dette gælder f. Eks. Bestemmelsen om at indrømme Mindretallet i en Sogne-menighed Ret til at faa en Andenpræst indført, til at faa oprettet et Slags Embede for en Andenpræst; de skulle jo selv betale det. Jeg tror heller ikke, det vil volde Vanskelighed, at man her foreslaar, at Menighedsraadet, i Tilfælde af Præstledighed og ny Indstilling til et Præstembedes Besættelse, skal udvides ved, at Menigheden vælger et lige saa stort Antal Medlemmer, som Menighedsraadet bestaar af. Jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at denne Bestemmelse var til fri Raadighed for Menighedsraadet, saaledes at i Tilfælde, hvor Menighedsraadet ikke fandt, der var Grund dertil — et Præstembede kan jo blive ledigt straks efter Valget af Menighedsraad, da er der ikke saa stor Grund dertil, som naar flere Aar ere gaaede o. s. v. —, var det ikke nogen Tvangsbestemmelse, her var Tale om, men det lægger jeg saa liden Vægt paa, at jeg for mit Vedkommende kan stemme for denne Bestemmelse som for hele Lovforslaget Punkt for Punkt, som det ligger for. For saa vidt have jeg og mange vel med mig slet ikke haft noget Ønske om, at Lovforslaget skulde gaa i Udvalg, men det vil det dog vel gøre af Hensyn til andre Partier, om hvilke man kan forudsætte, at de kunne ønske det.

Medens saaledes dette Forslag om Menighedsraad ikke er nyt, er dette derimod Tilfældet med det andet Forslag, som i flere Henseender varsler glædeligt om det Fremskridt, der er sket indenfor Styrelsen af Folkekirken; men ogsaa dette Forslag kan jeg tiltræde fuldt ud.

Jeg skal i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse om — det er ikke Ordene, men Meningen —, at Luften nu er

mildere for Gennemførelsen af saadanne Bestemmelser, ganske kort genopfriske nogle historiske Data vedrørende disse lutherske Frimenigheder, som ogsaa findes i Bilagene til Forslaget. Det var den 20. Januar 1883, at Valgmenighedspræst Rasmus Lund i Øster Jølby paa Mors fik frataget sin Anerkendelse som Valgmenighedspræst, og Grunden dertil var den, at han ikke havde rettet sig efter de Bestemmelser, som nu en Gang findes for Folkekirkens Styrelse. Han havde saaledes ikke alene holdt Konfirmation og Altergang samme Dag, hvad han for øvrigt havde faaet Tilladelse til efter gentagen Ansøgning, men han havde tilladt sig mod Forordningen om Konfirmation og navnlig mod Forordningen af 25. Maj 1759 at tage Børn til Alters, en Dreng paa 12 Aar og en Pige paa 9. Det havde Styrelsen, Biskoppen og Ministeriet ikke givet ham Tilladelse til, man har formodentlig ment ikke at kunne dispensere fra denne Forordning, hvad der maaske dog var en tvivlsom Opfattelse, i alt Fald havde Ministeriet ikke fundet sig foranlediget til at stille Forslag om Forordningens Ophævelse paa Rigsdagen. Hvis det daværende Ministerium havde fremsat Forslag om de paa-gældende Forordningers Omdannelse og den sidstes Ophævelse, er det min Overbevisning, at Rigsdagen vilde have vedtaget dette, og det burde være sket. Thi ganske vist kan man sige, at Præsten Lund havde forset sig ved det, som han gjorde, derom er der ingen Tvivl, men Kirkens Styrelse burde have haft et saa vaagent Øje, at den kunde se, at disse gamle Lovbestemmelser vedrørende Konfirmationen og første Altergang, som kunne have været gode nok for sin Tid, i Virkeligheden nu staa i Vejen for Livets berettigede Krav.

Det er jo ikke nu Tiden til efter saa mange henrundne Aar at give sig til at kritisere disse Forordninger af 13. Januar 1736 og 25. Maj 1759. De have sikkert været berettigede til sin Tid baade fra et kristeligt Synspunkt, men ogsaa navnlig og det ikke mindst fra et dansk Skolesynspunkt. Navnlig er Forordningen af 1759 en Forordning, som særlig tog Sigte paa Børns og Ungdommens Oplæring i saa simple Færdigheder som Læsning. Disse Forordninger have, som sagt, sikkert været gode for deres Tid, men man kan ikke lukke Øjnene for, at med disse Forordningers Indførelse slog man en Streg over den gamle, gode kirkelige Praksis med Hensyn til Sakramenternes Forvaltning her i Landet. I den første lutherske